

kom derved gerne ind paa selv at fortælle. Paa belærende Maade skildrede han Forhold og Begivenheder fra sin egen Ungdom, fortalte om Datidens Skolegang, om Livet i hans Faders og Farfaders lerklinede Præstegaarde o. s. v. Undertiden, naar han var særlig oplagt, kunde han endog fortælle spøgefulde Anekdoter fra sine Studenterdage i København, fra Regenslivet eller fra Studenternes kaade Løjer med Natvægttere og Politi. Men havde han paa denne Maade faaet Børnene til at le, forsømte han aldrig tilsidst at give sin Fortælling Advarslens Form og formane dem at vende deres Sind og Tanker mod Livets Alvor og Pligtens Bud.

Denne store Børneflokk og navnlig den Fremgang, den havde — først i Skolen, siden ude i Livet — var efterhaanden bleven Pastor Sidenius' Stolthed og samtidig et med ydmyg Taknemlighed modtaget Vidnesbyrd om, at Herrens Velsignelse hvilede over hans Hus. Det var nu ogsaa en opvakt, lærelysten, frem for alt strengt pligttro Ungdom, ægte Sidenius'er, der en efter en voksede op i Faderens Billede, ja slægtede ham paa ogsaa i alle ydre Smaatræk — lige til den selvbevidste Holdning og den taktfaste, soldatermæssige Gang. Der var kun eet af Børnene, af hvem Forældrene havde Sorg. Det var et af de mellemste, en Dreng, der hed Peter Andreas. Han var ikke alene uregerlig i Skolen, saa der stadig indløb Klager over ham; men allerede i en tidlig Alder sporedes der hos ham en overlagt Opsætsighed mod Hjemmets Skik og Orden. Han var ikke bleven ti Aar, før han nægtede sine Forældre Lydighed, og jo ældre Drengen blev, des tydeligere aabenbarede der sig hos ham en udæskende overmodig Trods, som hverken Tugt eller Tvang eller Herrens Formaning formaaede at kue.

Pastor Sidenius sad ofte raadløs ved sin Hustrus Seng og talte om denne Søn, der hos dem begge vakte en skræmmende Erintring om hin vanslægtede Vendsyssel-Præst, hvis Navn stod som prentet med Blod paa Slægtens Stamtavle. Og uvilkaarlig paa-virkede af Forældrenes Holdning saae efterhaanden ogsaa hans Søkende paa ham med fremmede Øjne og undveg ham sky i deres Lege.

Nu var Drengen ogsaa kommen til Verden i en uheldig Time,